

Sandheden om sin Bedstefar at kende, var det faldet ham ind, at Ufordrageligheden i Slægten kunde være en nedarvet Skæbne. Var det en eller anden mørk Familjehemmelighed, hans Fars Tungsind havde ruget over, og som fik den fromladne Kancelliraads Øjne til at lyne saa ondt bag Guldbrillerne? Navnlig efter Rosalies tragiske Død havde han været forfulgt af denne Forestilling om en uafvendelig Forbandelse, der hvilede over Slægten og stadig krævede nye Ofre.

At den unge Piges Død ikke skyldtes noget Ulykkestilfælde men — som Jytte Abildgaard med sit visionære Klarsyn havde anet — var et Selvmord, det var Doktor Gaardbo det eneste Menneske i Verden, der vidste. Han var hin Dag bleven kaldt til Kolding ved et Iltelegram og havde paa egen Haand foretaget en Undersøgelse. For Broderens Skyld havde han fortiet Resultatet, da han var overbevist om, at Sandheden vilde dræbe ham. End ikke til Meta havde han vovet at betro sin Viden, for at hun ikke ved et uoverlagt Ord skulde vække Broderens Mistanke. Men han havde i disse Maaneder undertiden spurgt sig selv, om det dog ikke nu var hans Pligt at fortælle Johannes Sandheden, forinden han voldte nye Ulykker. Mere og mere betragtede han sin Broder som et sygt Menneske, en Ulykkelig, der ligesom Slægtens andre Ufredsmænd havde taget Skade paa sin Sjæl. — —

Der blev banket paa Døren. Det var Pigen, der kom ind med den Besked, at Fru Meta var vaagnet og gerne vilde se ham.